

61989C0343

Forslag til afgørelse fra generaladvokat Jacobs fremsat den 25. oktober 1990. - MAX WITZEMANN MOD HAUPTZOLLAMT MUENCHEN-MITTE. - ANMODNING OM PRAEJUDICIEL AFGOERELSE: FINANZGERICHT MUENCHEN - TYSKLAND. - TOLD - OMSAETNINGSAFGIFT VED INDFOERSEL - FALSKE PENGE. - SAG C-343/89.

Samling af Afgørelser 1990 side I-04477

svensk specialudgave side 00591

finsk specialudgave side 00615

Generaladvokatens forslag til afgørelse

++++

Hoeje Domstol.

1. Denne sag er kommet for Domstolen ved en anmodning om praejudiciel afgørelse fra Finanzgericht Muenchen. Den drejer sig om spoergsmaalet, om der kan opkraeves told og merværdiafgift (moms) ved indførsel til en medlemsstat af falske pengesedler. Den er dermed en fortsættelse af en række sager, som opstod, da de tyske og nederlandske myndigheder ville opkræve told og moms i forbindelse med ulovlig narkotikahandel.

2. De faktiske omstændigheder i denne sag er ligetil. I juni 1981 erhvervede Max Witzemann falske penge i Italien med en paalydende værdi på 300 000 USD. Han bragte dem derefter til Tyskland i bil i den hensigt at sælge dem i Muenchen. Han blev arresteret i Muenchen, og de falske pengesedler blev beslaglagt. Tre år senere pålagde Hauptzollamt Muenchen-Mitte ved en afgiftsafgørelse Witzemann at betale told og moms af de falske pengesedler. Det fremgår ikke klart af forelæggelseskendelsen eller de nationale sagsakter, på hvilket grundlag de tyske myndigheder ville opkræve told; muligvis var det af den opfattelse, at det ikke var bevist, at varerne havde oprindelse i Fællesskabet. Jeg vil under alle omstændigheder understrege, at told i princippet kun må pålægges ved indførsel af varer til Fællesskabets toldområde fra tredjelande.

3. Witzemann anførte afgiftsafgørelsen med den begrundelse, at den var i strid med EOEF-Traktatens artikler 9 og 12-29. Han anførte også en række domme afsagt af Domstolen, hvori det statueres, at told og moms ikke kan pålægges i forbindelse med ulovlig narkotikahandel. Han gjorde gældende, at Domstolens praksis vedrørende narkotika også fandt anvendelse på falske penge.

4. Finanzgericht Muenchen har forelagt Domstolen følgende spørgsmål:

" Skal bestemmelserne i EOEf-Traktaten [artikel 3, litra b), artikel 9, stk. 1, samt artiklerne 12-29] og i Raadets sjette direktiv 77/388/EOEF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter - Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (artikel 2, nr. 2) fortolkes således, at en medlemsstat ikke kan opkræve told og indførselsomsætningsafgift for ulovligt indførte varer, som det - hvilket gælder for falske penge - i alle medlemsstater er forbudt at fremstille og omsætte?"

5. Før jeg forsoeger at besvare dette spørgsmål, skal jeg kort sammenfatte gældende retspraksis. I sag 50/80, Horvath mod Hauptzollamt Hamburg-Jonas, Sml. 1981, s. 385, fastslog Domstolen, at

" ... indførelsen af Den Fælles Toldtarif bevirker, at en medlemsstat ikke længere har kompetence til at opkræve told for narkotiske stoffer, som indsmugles og destrueres straks efter deres opdagelse, men giver den fuld frihed til at forfølge de begaaede forhold strafferetligt med alle de konsekvenser, som dette indebærer, ogsaa paa det økonomiske område."

6. I dette tilfælde var de forbudte narkotika blevet opdaget og konfiskeret. Det varedede ikke længe, før samme problem opstod i en sag, hvor den ulovlige indførsel ikke blev opdaget, før de paagældende narkotika var blevet afsat. Domstolen antog ikke desto mindre, at de samme principper fandt anvendelse, og at der ikke opstod toldskyld ved indførsel af narkotika, som ikke er genstand for det af de kompetente myndigheder strengt kontrollerede salg med henblik paa anvendelse til medicinske og videnskabelige formaal, hvad enten de paagældende narkotika opdages og destrueres under nævnte myndigheders kontrol, eller de unddrages deres kontrol; se sag 221/81, Wolf mod Hauptzollamt Duesseldorf, Sml. 1982, s. 3681, og sag 240/81, Einberger mod Hauptzollamt Freiburg ("Einberger I"), Sml. 1982, s. 3699.

7. I sag 294/82, Einberger mod Hauptzollamt Freiburg ("Einberger II"), Sml. 1984, s. 1177, fastslog Domstolen, at det samme princip fandt anvendelse for moms. Ulovlig indførsel af narkotika beroeres ikke paa nogen maade af sjette direktivs bestemmelser (direktiv 77/388/EOEF, EFT 1977, L 145, s. 1), og dettes artikel 2 skal fortolkes således, at der ikke skal opkræves moms ved ulovlig indførsel til Fællesskabet af narkotika.

8. Endelig fastslog Domstolen i sag 269/86, Mol mod Inspecteur der Invoerrechten en Accijnzen, Sml. 1988, s. 3627, og sag 289/86, Happy Family mod Inspecteur der Omzetbelasting, Sml. 1988, s. 3655, at levering af narkotika foretaget i indlandet ligesom indførsler ikke kan paalægges moms.

9. Det vil fremgaa klart af ovenstaaende korte oversigt, at de tidligere sager viser en naturlig udviklingslinje. Domstolen begyndte med at statuere, at der ikke kunne opkræves told ved ulovlig indførsel af narkotika, som var blevet konfiskeret og destrueret. Den statuerede saa, at samme regel gælder narkotika, som ikke opdages og derfor ikke konfiskeres. Den statuerede dernæst, at den regel, der var fastslaaet for told, ogsaa gjaldt for moms ved indførsel. Endelig statuerede den, at samme regel gjaldt moms paa leveringer i indlandet. Alle de ovennævnte sager angik ulovlig handel med narkotika, men ogsaa her har der været en naturlig udviklingslinje. I Horvathdommen var det paagældende narkotikum heroin, som det var forbudt at sælge i alle medlemsstaterne; i Happy Family-dommen var det hash, hvis omsætning, skønt ulovlig, faktisk blev tolereret af de nationale myndigheder i den paagældende medlemsstat. Domstolen forkastede forsoeg paa at sondre mellem "haarde" og "bløde" stoffer og fastslog, at de ovennævnte principper gjaldt for alle forbudte narkotika, som er omfattet af de forenede nationers konvention af 1961 om narkotiske midler (se præmisserne 25 og 26 i Happy Family-dommen).

10. Det spørgsmål, der opstaar i denne sag, er, om de principper, der er udviklet i forbindelse med narkotika, boer udstrækkes til at omfatte falske penge. Der kan naturligvis tages mange andre skridt i samme retning. Ulovlighed manifesterer sig i mange former, og der er mange varer,

som enten ikke kan forhandles lovligt, eller som kun kan forhandles under visse restriktioner: narkotika, falske penge, vaaben, pornografi, skind af visse dyr, tyvekoster osv. Ikke enhver ulovlig transaktion vil vaere fritaget for told og afgifter. Der maa sondres mellem paa den ene side transaktioner, der saa klart ligger uden for lovlig oekonomisk virksomhed, at de i stedet for at vaere afgiftspligte kun kan vaere genstand for strafforfoelgning, og paa den anden side transaktioner, som, skoent de er ulovlige, alligevel er afgiftspligtige, om det saa blot er for af hensyn til afgiftsneutraliteten at sikre, at lovovertraederen ikke behandles gunstigere end den lovlydige forhandler.

11. Kun Kommissionen har afgivet skriftligt indlaeg. Den mener, at de principper, der er fastslaaet i Domstolens praksis vedroerende narkotika, ogsaa maa gælde for falske penge. Lige som for visse narkotika er forbuddet mod falske penge universelt. Mens der desuden findes en lovlig handel med narkotika som f.eks. heroin (til medicinske og farmaceutiske formaal), findes der ingen saadan handel med falske penge, undtagen maaske blandt samlere i yderst begraenset omfang. Kommissionen har imidlertid anfoert, at den altid har haft forbehold med hensyn til Domstolens praksis om narkotika, og har paapeget, at den i Horvath-sagen gik ind for, at der skulle opkraeves afgift af forbudte narkotika. Alligevel antyder Kommissionen ikke, at Domstolens praksis boer aendres.

12. Kommissionen har paapeget, at der er sket en vaesentlig aendring af bestemmelserne, efter at de naevnte sager blev afgjort. Raadets forordning nr. 2144/87 om toldskyld (EFT 1987, L 201, s. 15) har erstattet Raadets direktiv 79/623 (EFT 1979, L 179, s. 31). Forordningen traadte i kraft den 1. januar 1989 og fandt naturligvis ikke anvendelse paa tidspunktet for de faktiske omstaendigheder i naervaerende sag. Artikel 2, stk. 2, bestemmer foelgende:

"Der opstaar toldskyld ved indfoersel, selv om den vedroerer varer, der er omfattet af importforbud eller importrestriktioner, uanset deres art.

Der opstaar imidlertid ikke toldskyld ved indfoersel paa ikke forskriftsmaessig maade i Faelllesskabets toldomraade af narkotika, som ikke er genstand for det af de kompetente myndigheder strengt kontrollerede salg med henblik paa en anvendelse til medicinske og videnskabelige formaal. Af hensyn til straffelovgivning for toldovertraedelser betragtes toldskylden dog som opstaaet, naar en medlemsstats straffelovgivning fastsaetter, at tolden danner grundlag for fastsaettelsen af straffen, eller at en opstaaet toldskyld danner grundlag for den strafferetlige forfoelgelse."

Det bemaerkes ogsaa, at forordningens artikel 8, stk. 1, bestemmer, at toldskyld ophoerer ved konfiskation af varen. Foelgelig er der i lovgivningen for andre varer end narkotiske stoffer i artikel 2, stk. 2, andet afsnit, indfoert en sontring, som Domstolen besluttede ikke at anlaegge i Wolf- og Einberger I-sagerne: Saadanne varer er toldpligtige, men toldskylden ophoerer ved konfiskation.

13. Forordningens artikel 2, stk. 2, foerste afsnit, fastslaar en hovedregel, men i andet afsnit indfoeres en undtagelse i overensstemmelse med Domstolens praksis. Kommissionen har anfoert, at artikel 2, stk. 2, andet afsnit, blev indsat, fordi der var tvivl om, hvorvidt retspraksis vedroerende narkotika var baseret paa primaer faelllesskabsret - i hvilket tilfaelde den var bindende for faelllesskabslovgiver - eller paa den afledte faelllesskabsret. Da den foerste mulighed ikke kunne udelukkes, blev det besluttet at indfoere lovgivning, som var i overensstemmelse med Domstolens praksis, skoent Kommissionen og nogle medlemsstater ville have foretrukket en anden loesning. Kommissionen har ogsaa anfoert, at under udarbejdelsen af forordningen taenkte ingen paa problemet vedroerende falske penge; hvis nogen havde taenkt paa det, ville det vaere blevet behandlet paa samme maade som ulovlige narkotika.

14. Kommissionen foreslaar, at Domstolens praksis om forbudte narkotika udvides til at omfatte falske penge, men at Domstolen boer goere det klart, at den baserer sin afgoerelse paa retskilder i den afledte faelllesskabsret, dvs. lovgivning, og ikke paa Traktaten selv. Den lovgivning, der finder

anvendelse paa dette tilfaelde, vil vaere Den Faelles Toldtarif, artikel 2 i direktiv 79/623 (forloeberen for forordning nr. 2144/87) og med hensyn til moms det sjette direktiv. Det bemaerkes imidlertid, at fristen for gennemfoerelse af direktiv 79/623 foerst udloeb den 1. januar 1982, saa det maa anses for tvivlsomt, om det finder anvendelse paa dette tilfaelde. Men spoergsmaalet er ikke af afgoerende betydning, da direktivet ikke udtrykkeligt behandlede spoergsmaalet, om der skulle opkraeves told af ulovlige varer. I den henseende synes der ikke at vaere nogen stoerre forskel mellem gaeldende ret i denne sag og gaeldende ret i de tidligere naevnte sager.

15. Kommissionen har med rette rejst spoergsmaalet om retsgrundlaget for Domstolens praksis. Det er vigtigt, at lovgiver ved, i hvilket omfang denne kan gribe ind paa dette omraade. Denne sag giver meget belejligt Domstolen lejlighed til at afklare, om dens praksis var baseret paa selve Traktaten, i hvilket tilfaelde den er uden for lovgivers raekevidde, eller om den var baseret paa den afledte faellesskabsret, i hvilket tilfaelde den naturligvis kan aendres af lovgiver.

16. Horvath-dommen blev i foerste raeke afgjort paa, at beregningsmetoden i Den Faelles Toldtarif og i Raadets forordning nr. 803/68 om varers toldvaerdi (EFT 1968 I, s. 163) var baseret paa den forudsætning, at de indfoerte varer kunne bringes i omsætning og indgaa i det oekonomiske kredsløb. Det havde ogsaa betydning for Domstolens afgoerelse, at forordning nr. 1430/79 om godtgoerelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter (EFT 1979, L 175, s. 1) bestemte, at afgiften skulle godtgoeres, naar varerne blev tilintetgjort under de kompetente myndigheders kontrol. Den eneste traktatbestemmelse, der naevnes i Horvath-dommen, var EOEf-Traktatens artikel 18, som efter min opfattelse ikke er direkte relevant.

17. I Wolf- og Einberger I-dommene henviste Domstolen igen til forordning nr. 803/68 og tillige til betragtningerne til direktiv 79/623 om toldskyld. Men hovedbegrundelsen for dens domme var, at

"indfoerelsen af en faelles toldtarif ... skal ses paa baggrund af de formaal, Traktatens artikel 2 opstiller for Faellesskabet, og de retningslinjer, dens artikel 29 har afstukket vedroerende forvaltningen af Toldunionen. Indfoersel af narkotika til Faellesskabet, som kun kan medfoere strafferetlige sanktioner, er disse formaal og retningslinjer ganske uvedkommende."

18. Dommen i Einberger II-sagen var efter formuleringen baseret paa en fortolkning af det sjette direktiv, men Domstolens dybere anliggende synes at have vaeret at sikre, at moms ved indfoersel blev omfattet af samme regel som den, den havde fastslaaet for told. Domstolen mente tydeligt, at det ville vaere ulogisk at anvende forskellige regler paa to afgifter, som, "hvad angaar deres vaesentlige egenskaber, kan sammenlignes" (se praemis 18). Med en gentagelse af de i Wolf- og Einberger I-dommene anvendte udtryk statuerede Domstolen, at

"... ulovlig indfoersel af narkotika til Faellesskabet, som kun kan medfoere strafferetlige sanktioner, ikke paa nogen maade beroeres af sjette direktivs bestemmelser om definitionen af beregningsgrundlaget og dermed omsaetningsafgiftspligtens indtraeden" (praemis 20).

19. I Mol- og Happy Family-dommene anerkendte Domstolen, at dette raesonnement ogsaa gjaldt moms paa leveringer i indlandet (Mol, praemis 16; Happy Family, praemis 18). Domstolen bemaerkede endvidere i Mol- og Happy Family -dommene, at det sjette direktiv er udstedt i henhold til EOEf-Traktatens artikler 99 og 100, og at dets formaal er harmonisering eller tilnaermelse af medlemsstaternes lovgivning om omsaetningsafgifter "i faellesmarkedets interesse" (Mol, praemis 14; Happy Family, praemis 16). Domstolen fandt aabenbart, at hvis formaalet med at harmonisere lovgivningen om omsaetningsafgift er at lette de frie varebevaegelser, ville det vaere ulogisk at opkraeve moms af en type handel, som lovgivningen i alle medlemsstater forsoeger at saette en stopper for.

20. Jeg tror ikke, at Domstolen i nogen af de naevnte domme nogen sinde havde til hensigt at antyde, at reglen om, at der ikke maa opkraeves told eller moms ved indfoersel eller salg af forbudte narkotika, var udledt direkte af EOEf-Traktaten eller af en almindelig retsgrundsætning,

og at den ikke kunne ændres af lovgiver. Jeg indrømmer, at reglens egentlige grundlag er noget dunkelt. Domstolen har både henvist til primære og afledte retskilder. Dens fremgangsmaade har været som følger: Lovgivningen er tavs på dette særlige punkt, så det er nødvendigt at gennemgaa de bestemmelser i Traktaten, som lovgivningen er baseret på, og at se, om de giver nogen vejledning. Det er selvfølgelig en rigtig fortolkningsteknik, men der er ingen grund til at tro, at den regel, man således når frem til, er en direkte fortolkning af Traktaten, som er bindende for lovgiver og kun kan ændres ved en ændring af Traktaten. Desuden tror jeg ikke, at det kan hævdes, at der gælder en retsgrundsætning om, at beskatning af ulovlige transaktioner er udelukket. Jeg er derfor af den opfattelse, at fællesskabslovgiver frit kan disponere på dette område og om ønsket bestemme, at narkotika og andre forbudte produkter skal pålægges told og moms.

21. Med hensyn til spørgsmålet, om den lovgivning, der finder anvendelse på de faktiske omstændigheder i nærværende sag, skal fortolkes således, at den udelukker opkrævning af told og moms ved indførsel af falske penge, er jeg ikke i tvivl om, at de principper, som er fastslået af Domstolen i forbindelse med narkotika, også fandt anvendelse på falske penge, før forordning nr. 2144/87 trådte i kraft.

22. Det er rigtigt, at Domstolen altid har anerkendt, at ikke alle forbudte varer bør behandles på samme måde (se Horvath-dommen, præmis 9). I nærværende sag har Kommissionen med rette påpeget, at det er forskelligt fra medlemsstat til medlemsstat, hvilke produkter der er forbudte, og at den ensartede anvendelse af Den Fælles Toldtarif og af det sjette direktiv ville blive bragt i fare, hvis hver medlemsstat afholdt sig fra at opkræve told og moms på de særlige produkter, som nu engang er forbudt i henhold til dens lovgivning. Af denne grund tvivler jeg på, om de regler, der er fastslået af Domstolen med hensyn til narkotika, bør anvendes på transaktioner, som er i strid med national lovgivning om f.eks. handel med vaaben, pornografi eller dyreskind. Saadan lovgivning varierer betydeligt fra medlemsstat til medlemsstat. Desuden er der normalt en lovlig handel med saadanne produkter, som ikke klart kan afgrænses fra den ulovlige handel. For eksempel kan samme type skydevaaben købes og sælges lovligt af en autoriseret forhandler og ulovligt af en leverandør på det sorte marked. Det ville være ulogisk at give den sidstnævnte en afgiftsmaessig begunstigelse.

23. Men saadanne betragtninger gælder ikke falske penge, som er omfattet af et forbud, der er mindst lige så universelt og fundamentalt som forbuddet mod narkotika. Ligesom narkotika er falske penge omfattet af en international konvention, nemlig den internationale konvention til bekæmpelse af falskmoentneri (Recueil des traités de la Société des nations, vol. 111 og 112, 1930-1931, vol. CXII, s. 371). Denne konvention er bindende for alle medlemsstater undtagen Luxembourg, som ganske vist var blandt de oprindelige signatarstater, men ikke har ratificeret den. Det er ikke desto mindre strafbart i henhold til luxembourgsk lovgivning at fremstille eller udgive falske pengesedler, herunder udenlandske (den luxembourgske straffelov, artiklerne 173-178). Da konventionen i det mindste er undertegnet af alle medlemsstaterne, er situationen i denne sag en anden end i Mol-sagen, hvor nogle medlemsstater ikke havde undertegnet den pågældende traktat, nemlig konventionen om psykotrope stoffer af 1971, og denne derfor ifølge dommen (præmis 24) ikke kunne danne grundlag for fortolkningen af fællesskabsretten.

24. I nogle henseender er argumenterne for at udelukke falske penge fra Den Fælles Toldtarifs og det sjette direktivs anvendelsesområde endog stærkere end for forbudt narkotika. Mens nogle narkotika, som på nuværende tidspunkt er forbudt i alle medlemsstater, en dag kan blive legaliseret i nogle medlemsstater, kan det vanskeligt tænkes, at forbuddet mod falske penge nogensinde vil blive lempet. Mens der desuden er en lovlig handel med narkotika som f.eks. heroin til medicinske og farmaceutiske formål, er der ikke nogen saadan handel med falske penge. Kommissionen har nævnt den mulighed, at falske pengesedler forhandles som samlere objekter, men selv dette synes at være udelukket efter den førnævnte internationale konventions ordlyd, hvorefter falske penge skal konfiskeres og på anmodning oversendes til den

seddelbank, om hvis penge sagen drejer sig.

25. Det foelger af det foregaaende, at de betragtninger, der laa til grund for Domstolens praksis vedroerende narkotika, ogsaa gaelder for falske penge, og at den relevante lovgivning, foer forordning nr. 2144/87 traadte i kraft, maatte fortolkes saaledes, at den udelukkede, at indfoersel af falske penge blev paalagt told og moms.

26. Spoergsmaalet om, hvorvidt indfoersel af falske penge bevirker, at der opstaar toldskyld, efter at forordning nr. 2144/87 traadte i kraft, behoever naturligvis ikke at blive besvaret under denne sag. Af hensyn til retssikkerheden kan det imidlertid vaere nyttigt at overveje spoergsmaalet.

27. Artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 2144/87 bestemmer foelgende:

"Der opstaar toldskyld ved indfoersel, selv om den vedroerer varer, der er omfattet af importforbud eller importrestriktioner, uanset deres art."

Der goeres dernaest en undtagelse for "narkotika, som ikke er genstand for det af de kompetente myndigheder strengt kontrollerede salg med henblik paa en anvendelse til medicinske og videnskabelige formaal". Kommissionen har foreslaaet, i hvert fald i sit skriftlige indlaeg, at dette udtryk kan anvendes analogt paa falske penge, da lovgiver ville have fastsat lignende bestemmelser for falske penge, hvis spoergsmaalet var blevet overvejet.

28. Jeg kan ikke vaere enig med Kommissionen paa dette punkt. Ordlyden af artikel 2, stk. 2, er fuldstaendig klar, og jeg kan ikke se nogen grund til at paatvinge den en betydning, som den umuligt kan have. Det er ikke Domstolens opgave at afhjaelpe lovgivers undladelser eller at goere sig overvejelser om, hvilken regel lovgiver ville have fastsat, hvis denne havde overvejet et saerligt spoergsmaal, som den aabenbart oversaa. Paa toldrettens omraade, hvor behovet for retssikkerhed er af stoerste vigtighed, er der desuden intet grundlag for at fortolke lovgivningen udvidende ved analogi paa den af Kommissionen foreslaaede maade. Jeg konkluderer derfor, at der efter forordningens ikrafttraeden skal betales afgifter ved indfoersel af falske penge til Faelllesskabets toldomraade. Samtidig tror jeg, at det ville vaere nyttigt, hvis Domstolen i sin afgoerelse angav, at dens praksis vedroerende narkotika kun tillige omfattede falske penge, indtil forordningen traadte i kraft; det ville goere det klart, at retspraksis ikke var baseret paa nogen trinhoejere retsregel, men kunne aendres ved lovgivning.

29. Et sidste spoergsmaal, som opstaar (skoent det heller ikke behoever at blive besvaret i naervaerende sag), er, om forbindelsen mellem told og moms ved indfoersel er saa staerk, at indfoersel af falske penge efter forordning nr. 2144/87's ikrafttraeden ikke blot skal paalaegges told, men ogsaa moms. Det kunne haevdes, at moms skal betales, hver gang der er opstaaet toldskyld. Som Domstolen bemaerkede i Einberger II-dommen, bemyndiger det sjette direktivs artikel 10, stk. 3, andet afsnit, medlemsstaterne til at knytte afgiftspligtens indtraeden og omsaetningsafgiftens forfald til de tilsvarende begreber, der gaelder for told. Efter min opfattelse drejer artikel 10 sig imidlertid kun om det tidspunkt, paa hvilket pligten til at betale moms opstaar; den drejer sig ikke om spoergsmaalet, om forpligtelsen bestaar eller ej. Desuden giver artikel 10, stk. 3, kun medlemsstaterne en bemyndigelse til at sammenkaede moms med told i den naevnte henseende, den paalaegger dem ikke at goere det. Jeg mener ikke, at det sjette direktiv indfoerer en absolut forbindelse mellem toldskyld og forpligtelsen til at betale moms. Det princip, som Domstolen har fastslaaet i Einberger II-dommen, og hvorefter indfoersel af forbudt narkotika falder uden for det sjette direktivs anvendelsesomraade, gaelder ogsaa for falske penge og gaelder fortsat, uanset at indfoersel af falske penge som resultat af forordning nr. 2144/87 er blevet toldpligtig. Hvis lovgiver finder, at der hermed foreligger en uacceptabel anomali mellem told og moms, maa dette afhjaelpes ved en aendring af lovgivningen.

30. Jeg foreslaar paa grundlag heraf, at det spoergsmaal, som Finanzgericht Muenchen har forelagt Domstolen, besvares saaledes:

"Ifølge de bestemmelser i faelleskabstoldlovgivningen, der var gaeldende indtil 1. januar 1989, da Raadets forordning nr. 2144/87 traadte i kraft, bevirkede ulovlig indfoersel af falske penge til Faelleskabets toldomraade ikke, at der opstod toldskyld.

Bestemmelserne i Raadets sjette direktiv 77/388/EOEF om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsaetningsafgifter skal fortolkes saaledes, at ulovlig indfoersel af falske penge til en medlemsstat ikke er paalagt merværdiafgift."

(*) Originalsprog: engelsk.